

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΝΤΥΡΑΝ

ΕΙΧΕ άρχισει νά ξημερώνη όταν ο Πώλ Ρουσέκ έφτασε στο σπίτι του. Με κουρασμένο βήμα ανέθηκε ως το τέταρτο πάτωμα που ήταν το διαμέρισμά του, άναψε το ηλεκτρικό και στάθηκε. Νόμιζε ότι όλ' αυτά που βρισκόντουσαν γύρω του ήταν ξένα. Με μιά νευρική κίνησι έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και προσπάθησε νά συλλογιστή. Μά ή σκέψεις γύριζαν μέσα στο κεφάλι του κ' ήταν αδύνατο νά βρή μιάν άκρη.

— Τί βραδυά! ψιθύρισε. Τί βραδυά!

Κι' αλήθεια, δέν τολμούσε νά πιστέψη όλα εκείνα που είχαν συμβή αυτή τη νύχτα. Μέσα σέ λίγες ώρες είχε γνωρίσει την εύτυχία και την είχε χάσει, έτσι άκριβώς όπως παίρνει και μαδάει κανείς ένα τριαντάφυλλο. Και τώρα ένοιωθε πάλι εκείνο το τρομαχτικό κενό μέσα στην καρδιά του που τον έκανε νά βγάξη σπαραχτικές κραυγές αγωνίας. "Οποιος θά τον αντίκρυζε έτσι καθώς καθόταν άκόμη με το καπέλλο στην πρώτη καρέκλα που είχε βρεθή μπροστά του θά τον λυπόταν από το ύφος του. Ήταν σάν ένας δυστυχισμένος που είχε χάσει τά νερά του. "Ενας άνθρωπος που δέν ήξερε τί νά κάνει.

Κι' αλήθεια, ο Πώλ Ρουσέκ δέν αισθανόταν πειά καμιά όρεξι για τίποτε. Μιά άηδία ανέβαινε από την "ιχή του και τον έκανε νά συχαίνεται τον έαυτό του. Ναι, ήταν ένα κτήνος. Τά ένστικτά του τον είχαν παρασύρει και τυφλώμενος είχε σκοτώσει την εύτυχία του. Κάτι είχε άρχισει νά του σφίγγη το λαιμό. "Ο Πώλ Ρουσέκ τινάχθηκε όρθιος, έτρεξε στο παράθυρο, τ' άνοιξε κι' άφησε το κεφάλι του νά μουσκειυθή από την φιλή θροχή που λέρωνε τους δρόμους, μέσα στο πρώτο φώς της αύγης.

— Δέν φταίω εγώ! Δέν φταίω εγώ! ούρλιαξε μ' ένα παράπονο, προσπαθώντας νά πείσει τον έαυτό του.

Και βάλθηκε νά κλαίη άποφεύγοντας νά κυττάξη τά χέρια του, γιατί νόμιζε ότι άκόμη ήταν βουτηγμένα στο αίμα. Κι' ωστόσο, εκεί στο άσπρο πλαστρόν του σμόκιν του υπήρχε μιά κόκκινη κηλίδα. Μιά σταγόνα από το αίμα της όμορφης Ναδίας.

"Ο Πώλ Ρουσέκ εκείνο το βράδυ είχε άποφασίσει νά διασκεδάση μακριά από τους φίλους του. "Ηθελε νά δοκιμάση μιά απ' αυτές τις έφημερες περιπέτειες που σάς χαρίζουν ή άγνωστες γυναίκες της κοσμοπόλεως. "Ηθελε νά χαρή λίγο έρωτα. "Ετσι κατά τις δέκα τη νύχτα είχε φύγει από τη λέσχη λίγο ζαλισμένος από το πιοτό και προχώρησε άσκοπα στη δεξιά όχθη του Σηκουάνα. "Ηξερε καλά ότι πάντα σ' αυτό το μέρος ξεπέφτουν διάφορες γυναίκες που δέν ξέρει κανείς ποιές είνε και πώς ζούν. Μιά τέτοια συντροφιά ήθελε νά διαλέξη γι' άπόψε. Θά την πήγαινε στα καλύτερα κέντρα, θά διασκεδάζε με την έκπληξι της και τέλος θά την έγκατέλειπε πάλι μέσα στη λάσπη του δρόμου. "Ο Πώλ Ρουσέκ έπιθυμούσε νά γλεντήσει περίεργα.

"Η πρώτες ωστόσο συναντήσεις του τον άπογοήτεψαν. Ήσαν κάτι δυστυχισμένα πλάσματα, αδύνατα και κακοντμένα, που έσερναν την άθλιότητά τους μέσα στη νύχτα, με την έγκαρτέρησι μαρτύρων. Πλησίαζαν τους διαβάτες, τους έλεγαν για νά τους παρασύρουν μιά τρυφερή λέξι με μιά βραχνή και ραγισμένη από τις καταχρήσεις φωνή κ' ύστερα εξακολουθούσαν πάλι το δρόμο τους με το ίδιο άργό κι' άτονο βήμα. "Ο Ρουσέκ ένοιωθε νά σφίγγεται ή ψυχή του. Δέν μπορούσε ν' άνεχθή αυτό τον έξευτελισμό της γυναί-

κας. Αυτό το άπάνθρωπο έμπόριο του έρωτος. Κι' όσο προχωρούσε μέσ' στη νύχτα, τόσο κυριευόταν από την άηδία κ' ίσως θά έγκατέλειπε αυτό το σχέδιό του, όταν ξαφνικά στο κιγκλίδωμα μιάς γεφύρας είδε νά στέκεται μιά νέα. Ήταν σκυμμένη και κύτταζε σάν ύπνωτισμένη το νερό του ποταμού. Ίωση δέ ήταν ή προσήλωσί της, που δέν άντελήφθη τον Ρουσέκ που την είχε πλησιάσει. "Εκείνος τόλμησε τότε νά της άποτεινή το λόγο και την ρώτησε:

— Τί κάνετε μόνη σας αυτή την ώρα εδώ πέρα;

"Η νέα τρόμαξε. Γύρισε άπότομα και ξαφνισμένη έβγαλε μιά κραυγή. "Υστερα έκανε νά φύγη. "Ο Ρουσέκ την άρπαξε βάνουσα από το χέρι και την έφερε κοντά του. Είδε τότε κάτω από το φώς του φαναριού δυο όμορφα μάτια νά τον κυττάζουν φοβισμένα.

— "Ω, έκανε έκπληκτος, είσαι, βλέπω, πολύ όμορφη!

— "Αφήστε με, σάς παρακαλώ, του δήλωσε εκείνη με θλίψι. Δέν είμαι μιά από αυτές που νομίζετε.

— "Ελάτε μαζί μου, της είπε μ' άδιαφορία ο Ρουσέκ. Πάμε νά διασκεδάσουμε. Θά ιδής ότι δέν θά βγής ζημιωμένη. Δέν θές λοιπόν νά πιής σαμπάνια;

— Σαμπάνια; έκανε άφηρημένη ή άγνωστη.

— Και βέβαια σαμπάνια. "Ελάτε, αφήστε τώρα τους διαταγμούς. Αύριο έχετε καιρό για νά μετανοήσετε...

— Αύριο; ρώτησε ή νέα περίεργα.

Και ξαφνικά κυριεύθηκε από ένα νευρικό γέλιο, ένα παράξενο γέλιο που έκανε τον Πώλ ν' άνατριχιάση.

— Πώς σάς λένε; τη ρώτησε για νά πη κάτι.

— Ναδία, τ' άπάντησε. Είμαι Ρωσσίς.

Και ξαφνικά στάθηκε, τον κύτταξε με σοβαρότητα και του είπε:

— Μετά πόσες ώρες ξημερώνει;

"Ο Πώλ έρριξε μιά ματιά στο ρολόϊ του κ' ύστερα της δήλωσε:

— "Εχουμε άκόμα έφτά ώρες καιρό!

— "Εστω, πάμε, τ' άπάντησε και στηρίχθηκε στο μπράτσο του.

"Όταν έφτασαν στο πρώτο νυχτερινό κέντρο, ο Ρουσέκ παρατήρησε ότι ή Ναδία ήταν ντυμένη με σεμνότητα, ότι ήταν πολύ όμορφη κι' ότι δέν έμοιαζε καθόλου με τις γυναίκες που είχε πρωτίτερα συναντήσει. Αυτέ τον παραξένεψε. Μά ή έκπληξι του ήταν άκόμα μεγαλύτερη όταν είδε ότι τίποτε δέν της έκανε έντύπωσι και τίποτε δέν την έκανε νά τρομάξη. "Επινε σαμπάνια σάν μεγάλη κυρία, συζητούσε σάν γυναίκα του κόσμου και φέρονταν σάν νά είχε άνατραφή σ' ένα άνάκτορο. "Ο Πώλ Ρουσέκ ήταν ένθουσιασμένος.

— Ναδία, της έλεγε κάθε τόσο, είσαι για μένα ένα αίνιγμα!

Μά κείνη δέν πολυμιλούσε. "Επινε σαμπάνια και χαμογελούσε πικρά. Μιά βαρεία μελαγχολία πίεζε την καρδιά της.

— "Όλα τά πράγματα τελειώνουν, ψιθύριζε κάθε τόσο. Και καμιά φορά κι' αυτή ή ζωή μας. "Ωστόσο μιά στιγμή, μιά μόνη στιγμή είνε άρκετή για νά σέ κάνη ν' αλλάξης σκέψεις.

— Ναδία, της φώναξε τέλος όταν την είδε ζαλισμένη ο Ρουσέκ, φοβάμαι ότι θά κάνης τρέλλες. Γι' αυτό καλύτερα νά μείνουμε μονάχοι.

Και χωρίς νά περιμένη την άπάντησί της, φώναξε το γκαρσόνι, του είπε κάτι στ' αυτί κ' ύστερα βοήθησε τη νέα νά σηκωθή και την συνόδευσε στο βάθος του κέντρου σ' ένα διαμέρισμα. Αυτό το δωμάτιο ήταν στολισμένο με μεγάλη πολυτέλεια κ' ήταν μιά ύπεροχη έρωτική φωλιά. "Η Ναδία ωστόσο μό-

λις μπήκε 'κει μέσα, έχασε την εύθυμία της και σοβαρεύθηκε.

— Θά ήθελα νά σου μιλήσω, του είπε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Πρέπει νά ξέρης ότι σου χρωστάω τη ζωή μου. "Η εύγένεια κ' ή συμπεριφορά σου μ' έκαναν ν' αγαπήσω πάλι τον κόσμο. Γι' αυτό θά σου έμπιστευθώ το μυστικό μου.

— Είνε μεθυσμένη και δέν ξέ-

Μιά βαρεία μελαγχολία πίεζε την καρδιά της...

ρει τί λέει, σκέφθηκε ο Ρουσέκ.

Καί θέλησε νά τήν διασκεδάση. Κάθησε κοντά της, πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση της καὶ τὴν ἄφησε νά συνεχίσει τίς ἐξομολογήσεις της.

— Τρεῖς μέρες τώρα ἔχω ἀπομείνει ὁλομόναχη στὸν κόσμο, τοῦ εἶπε ἡ Ναδία. Οἱ γονεῖς μου δὲν ὑπάρχουν πειά. Πέθαναν ἀφοῦ πάλαιψαν μὲ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν ζήσει στὸ Παρίσι μὲ τὴν ἀναμνησι μιᾶς πολυτελοῦς ζωῆς ποὺ εἶχε σβύσει γιὰ πάντα. Θυμάμαι ὅτι πολλὰς φορές ὁ πατέρας μου φοροῦσε τὴ μεγάλη στολή τοῦ στρατηγού, στόλιζε τὸ στήθος του μὲ τὰ παράσημά του, στεκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἄρχιζε νά κάνη χειρονομίες καὶ νά παραμιλάη. Τότε ἡ μητέρα μου ἔπεφτε στὰ γόνατα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νά μᾶς λυπηθῇ καὶ νά μᾶς βοηθήσῃ... Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία κράτησε δέκα σωστὰ χρόνια! Καὶ νὰ ξαφνικά ποὺ ὅλα τέλειωσαν μὲ μιᾶς κι' ἔμεινα ἔρημη στὸν κόσμο. Τρεῖς μέρες γύρισα ὅλη τὴν κοσμοπολί, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νά βρῶ μιὰ δουλειά. Ἀπογοητευμένη καὶ πεινασμένη, θέλησα νά πέσω στὸ Σηκουάνα καὶ νά πνιγῶ. Γόττε παρουσιάσθηκατε σεῖς...

— Καὶ σ' ἔσωσα! εἶπε μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Πῶλ. Ἐλα τώρα, τί παραμύθια κάθεσαι καὶ μοῦ διηγείσαι. Μὲ νομίζεις λοιπὸν γιὰ τόσο ἀφελή; Λαμπρά, ποῖος σοῦ ἀρνήθηκε ὅτι εἶσαι ἓνα καλὸ κι' ὡμορφο κορίτσι; Δὲν ξέρω ὅμως γιὰ ποῖο λόγο χάνεις ἔτσι ἄδικα τὴν ὥρα σου...

Ἡ ὡμορφη Ρωσίδα δέχτηκε σὰν μαχαιριές αὐτὰ τὰ λόγια του. Ὁ Ρουσέκ τὴν εἶχε προσβάλει. Ἡ αὐστηροπαθὴς ψυχὴ της εἶχε πληγωθῇ πολὺ βαθειά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ψιθύρισε. Νόμισα ὅτι ἦσαστε διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

Μὰ ὁ Πῶλ δὲν τὴν ἄκουγε. Ἀρχισε νά τῆς λέη ἀσυνάρτητα τρυφερά λόγια, ψεύτικες ὑποσχέσεις καὶ νά τῆς μιλάη γιὰ ἔρωτα, ἐνῶ τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ αἰσθησιακὴ διασκέδασι. Ἐκείνη ἔβγαζε κάθε τόσο μικρά ξεφωνητὰ φρίκης, ἦταν κατάχλωμη κι' ὅλο τὸ σῶμα της, γυμνὸ πειά, ἔτρεμε ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ νευρικὴ κρίσι. Ὁ Ρουσέκ ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρωτοφανὴ ἀπόλαυσι. Πρῶτη φορὰ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔκλαιγε καὶ σπάραζε ἀπὸ τὸν ψυχικὸ πόνο της. Τὸ μαρτύριό της τὸν ἐρέθιζε.

Ξαφνικά ἡ Ναδία ἀπλωσε πρὸς τὸ τραπέζακι γρήγορα τὸ χέρι της πῆρε ἓνα λεπτὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ σερβίτσια κι' ἀποθῶντας μὲ δύναμι τὸν Πῶλ τὸ κάρφωσε στὸ στήθος της. Ὁ Ρουσέκ ἔνοιωσε τὰ χέρια του νά βάφονται στὸ αἷμα. Μὲ μιὰ ἄγρια κραυγὴ τινάχθηκε πίσω κι' ἄρχισε νά καλῇ βοήθεια. Τὸ κέντρο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἔτρεξαν τὰ γκαρσόνια, ἡ ἀστυνομία.

Ὁ Πῶλ διηγήθηκε δέκα φορές τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή. Ὑστερα ἔπλυνε τὰ χέρια του καὶ γύρισε στὸ διαμέρισμά του. Μὰ τώρα ποὺ εἶχε συνέλθει κατάλαβε τὸ φοβερό του ἔγκλημα. Εἶχε σώσει αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸν πνιγμό, τὸ εἶχε κάνει νά ἐλπίσῃ ὅτι ἡ ζωὴ μποροῦσε γι' αὐτὸ ἀκόμα νά εἶνε ὡμορφη κ' ὕστερα τὸ εἶχε ἐξετελείσει καὶ τὸ εἶχε κάνει μόνο του νά σκυτωθῇ. Ναί, ὁ Πῶλ Ρουσέκ ἦταν ἓνας δῆμιος. Ἐνας ἐγκληματίας.

Κι' ἐνῶ τὸ Παρίσι ξυπνοῦσε κι' ὁ ἐργατικὸς κόσμος πήγαινε στὶς δουλειές του, ἐκεῖ, στὸ τέταρτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε συχαθῇ τὸν ἑαυτό του, ἔγραφε τίς τελευταῖες θελήσεις του, ὡμολογοῦσε τὸ ἀδίκημά του κι' ἐτοιμαζόταν νά κρεμασθῇ!...

ΛΟΥΙ· ΝΤΥΡΑΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις ΛΕΜΟΝΗ ΜΟΓΙΖΟΥ (Ἁγίος Κήρυκος — Ἰκαρία), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα ποὺ ἔχει εὐγενικοὺς τρόπους, μὀρφωσιν καὶ εἰλικρίνειαν αἰσθημάτων καὶ ποὺ θὰ μπορέσῃ νά γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ἡ δις ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΓΟΥ (Μπροῦκλιν — Ἀμερικῆς), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον ἓνα νέον 25 — 28 ἐτῶν, τίμιον καὶ εἰλικρινῆ, ποὺ νὰ διαθέτῃ ἐργατικότητα καὶ μεγάλο θάρρος στὴ ζωὴ καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴν του, νὰ κατορθώσῃ νά χαρίσῃ στὴ γυναῖκα του μιὰ ἀνετὴ καὶ εὐτυχισμένη ζωὴ.

Ἡ δις «ΜΑΙΡΗ» (Καρλόθασι — Σάμου), γράφει : «Τὸν ἰδανικὸν σύζυγο, τὸν ἀχώριστο σύντροφο τῆς ζωῆς μου τὸν φαντάζομαι μελαγχρινόν, ὄχι πολὺ ὠραῖο, οὔτε ὅμως καὶ ἄσχημο. Νὰ ἔχῃ ἡλικία 24 — 25 ἐτῶν. Θέλω νά εἶνε εὐγενής, ὑγιὲς καὶ ἐργατικὸς. Πλούτη δὲν ζητῶ, παρὰ μόνον καλὴ καρδιά καὶ ἀγάπη».

Ἡ δις Ε. Π. Φ. (Mehala - Kebir - Egypte), θεωρεῖ ὅτι γιὰ νά ὑπάρξῃ ἰδανικὸς σύζυγος καὶ συνεπῶς εὐτυχισμένος γάμος, πρέπει νὰ βρεθῇ πρῶτα ἡ κατάλληλη σύζυγος, διότι ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ γάμου καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τέτοια γυναῖκα εἶνε ἐκείνη, ποὺ μὲ τοὺς τρόπους της καὶ τὴν συμπεριφορά της θὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρὸς καὶ θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία.

Ἡ δις «ΤΡΕΛΛΗ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ», Ἀθηναί, ἀπαντᾷ : «Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἰδανικὸς σύζυγος, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ἀγάπη. Τὸ νά εἶνε ὁ σύζυγος πλούσιος ἢ φτωχός, τὸ νά εἶνε ὡμορφος ἢ ἄσχημος, αὐτὰ εἶνε ὅλα περιττά, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀγάπη. Γιὰ μένα τοῦλάχιστον πρέπει νά ἔχῃ καρδιά ν' ἀγαπάῃ. Ἡ διασκέδασις, οἱ χοροὶ, τὰ γλέντια, τὰ λουσα, ὅλα εἶνε ἓνα τίποτα μπροστὰ στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία τοῦ γάμου».

Ἡ δις «ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΣΣΑ» (Χανιά — Κρήτης), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγο τὸν ἄνδρα ποὺ θ' ἀγαπήσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ θὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη, μόνο μὲ τὴν ἀγάπην του, ὅπως κι' ἐκείνη θὰ τὸν ἀγαπᾷ ὁμοίως καὶ θὰ προσπαθῇ νά τὸν ἀνακουφίξῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ δις «ΕΒΕΛΥΝ» (Ἀθηναί), ἀπαντᾷ : «Γενικῶς ὁ τύπος τοῦ συζύγου ποὺ ἀνταποκρίνεται στὸ ἰδανικόν μου καὶ τὸν θεωρῶ ὡς τὸν τελειότερο, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων του, τῆς ἐργατικότητος, εἰλικρινείας καὶ ἀφοσιώσεως, ἔχει κυρίως καὶ τὴν δύναμιν νά εἰσχωρῇ στὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδιάς καὶ νά τὴν γνωρίζῃ ἀπ' τὴν πραγματικὴν τῆς ὁψι».

«ΜΙΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑ ΕΞ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ» (Πειραιεύς), γράφει : «Ἰδανικὸν σύζυγον θεωρῶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον κατόπιν πολλῶν περιπετειῶν θ' ἀγαπήσω, μὴ ὑπολογίζουσα τόσον στὰ πλοῦτη. Ἀγαπῶ καλύτερα τὴ φτώχεια μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιάς μου, παρὰ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου χωρὶς ἐκεῖνον». ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέαι ἀπαντήσεις.

